

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžh/1/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201012
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201012.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: MACRO COMPONENTS, s.r.o., Dolné Rudiny 1, 010 01 Žilina, IČO: 31 562 744, zastúpeného advokátskou kanceláriou NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., Cintorínska 3/A, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva SR, Švermova 43, 974 04 Bratislava, za účasti: VNET, a.s., Námestie Hraničiarov 39, 851 03 Bratislava, zast. JUDr. Tatianou Brichtovou, Grösslingová 6-8, 811 09 Bratislava, o preskúmanie postupu a rozhodnutia žalovaného č. POZ 1219-2003/OZ 207721 II/86-2014 zo dňa 30.05.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/98/2014-47 zo dňa 26. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/98/2014-47 z 26. marca 2015, potvrdzuje.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Prvostupňový správny orgán o návrhu žalobcu rozhodol tak, že ochrannú známku majiteľa VNET, a.s., č. 207721 čiastočne zrušil pre služby v triede 35 a pre služby v triede 42 Medzinárodného triedenia tovarov a služieb a zároveň rozhodol, že táto ochranná známka zostáva v platnosti pre služby „maloobchodné služby v oblasti výpočtovej techniky; maloobchodné služby v oblasti počítačového softvéru“ v triede 35 pre všetky služby v triedach 37, 38 a pre služby „host'ovanie na webových stránkach; host'ovanie počítačových serverov; správa počítačových serverov a počítačových sietí; inštalácia počítačových programov; obnovovanie počítačových databáz; počítačové programovanie; poradenské služby v oblasti počítačového hardvéru; servis počítačových programov; tvorba softvéru;

analýza počítačového hardvéru; projektovanie dočasných a trvalých počítačových sietí; v triede 42 Medzinárodného triedenia tovarov a služieb.

Krajský súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že úlohou žalovaného bolo posúdiť, či majiteľ v rozhodnom období používal ochrannú známku v zmysle jej účelu, pre ktorý sa ochranná známka zapisuje do registra ochranných známok, a to odlišiť tovary a služby jednej osoby od tovarov a služieb inej osoby. Skutkový záver žalovaného, že majiteľ ochrannú známku používal, je úplne v súlade s dôkazmi, ktoré majiteľ žalovanému predložil. Hodnotenie týchto dôkazov nie je v rozpore s obsahom týchto listín. Výpočty, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadrení zo 07.04.2014, nemajú žiadny právny význam. Žiadny právny predpis neukladá majiteľovi predložiť dôkazy o celom rozsahu používania ochrannej známky v rozhodnom období. Inak povedané, majiteľ napadnutej ochrannej známky nemá povinnosť preukazovať každé jedno použitie tejto ochrannej známky. Stačí, keď preukáže, že v rozhodnom období používal ochrannú známku v súlade s jej účelom pri svojej činnosti a označoval ním svoje služby za účelom ich odlišenia od služieb iných subjektov, pričom nešlo o symbolické používanie len za účelom udržania ochrannej známky. Jeho povinnosťou bolo preukázať, že ochrannú známku používal v zmysle jej účelu, ktorý jej patrí na základe zákona. Doklady, ktoré majiteľ predložil ako dôkaz o tom, že ochrannú známku používal v súvislosti so službami, pre ktoré zostala v predmetných triedach medzinárodného triedenia tovarov zapísaná preukázali, že ochrannú známku používal v súvislosti s týmito službami, ktoré poskytoval, nebolo jeho úlohou preukazovať, aký podiel na trhu jeho činnosť predstavuje a odkryť rozsah svojej obchodnej činnosti, čo ani v preskúmanom konaní neurobil. Preto žalobcove výpočty vychádzajúce z listín, ktoré boli predložené v tomto konaní a ktorými majiteľ ochrannej známky nepreukazoval aký je jeho podiel na trhu služieb, nemajú žiadny reálny základ vo vzťahu k určeniu podielu majiteľa ochrannej známky na konkrétnom trhu služieb. Okrem toho je podstatné aký podiel má majiteľ ochrannej známky na trhu predmetných služieb, podstatné je, že ochrannú známku nepoužíval len symbolicky, ale používal ju v súvislosti so svojim podnikaním bežne a nie výnimočne alebo sporadicky. Navyše žalobca tieto dôvody neuviedol v rozklade, preto žalovaný nemohol na takúto argumentáciu prihliadnuť a ani pochybiť, keď sa s ňou nezaoberal. Naopak podľa citovaného § 52 ods. 3, ako aj podľa § 40 zákona o ochranných známkach, bol viazaný dôvodmi uvedenými tak v návrhu, ako aj v rozklade.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou vo vyjadrení zo dňa 07.04.2014, tak takýto dôvod nezákonnosti ani nemôže obstať. Zákon o ochranných známkach stanovil lehotu na podanie rozkladu, pričom zároveň stanovil, že žalovaný je viazaný rozsahom rozkladu a vecné odôvodnenie musí byť podané do jedného mesiaca odo dňa podania rozkladu. Pokiaľ žalobca podal rozklad 29.10.2012 je úplne zrejmé, že podanie zo 07.04.2014 nemôže rozširovať rozsah v akom bolo prvostupňové rozhodnutie napadnuté o ďalšie dôvody nesprávnosti prvostupňového rozhodnutia.

Krajský súd poukázal na to že úvaha žalovaného, že po posúdení predložených dôkazných prostriedkov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, medzi ktorými bol aj reklamný leták „Vnet medic pack“, ktorý informuje o špeciálnej ponuke vysokorýchlostného pripojenia do internetu a možnosti zakúpenia technického vybavenia pre lekárov možno konštatovať, že majiteľ preukázal skutočné používanie napadnutej ochrannej známky na území Slovenskej republiky pre služby v triede 35, a že cieľom používania bolo skutočne ponúkať dané služby a nie iba fiktívne udržiavať práva z napadnutej ochrannej známky je v súlade s tým, ako žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyhodnotil obsah predkladaných dôkazov. Je úplne nepodstatné, pre aký okruh spotrebiteľov danú službu majiteľ ochrannej známky používal. Podstatné je, že spolu s ochrannou známkou inzeroval svoje služby spotrebiteľom v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Ochranná známka teda bola používaná v zmysle jej účelu, a to odlišiť služby majiteľa ochrannej známky od služieb iných osôb. Pokiaľ žalobca namietal, že ak majiteľ ochrannej známky ponúkal softvér bezplatne, tak používanie ochrannej známky vo vzťahu k tomuto softvéru neprejde testom podľa rozhodnutia Silberqelle, krajský súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého nemožno oddeľovať služby ponúkané majiteľom ochrannej známky, ktoré v danom ekonomickom sektore telekomunikačných služieb, výpočtovej techniky a informačných technológií navzájom spolu súvisia, a preto ich nemožno umelo oddeľovať.

Tak ako uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, balík služieb je hodnotený ako taký, obsahuje viaceré služby, za ktoré sa uhrádza jedna cena. Potom ponuka bezplatného softvéru, ktorý je nevyhnutný pre fungovanie ponúkaných služieb je len reklamným ťahom. Neznamená to, že ide o rozdávanie artiklu zadarmo v zmysle rozsudku Silberqelle. To znamená rozdávať reklamné predmety s cieľom zavďačiť sa za nákup iných výrobkov a podporiť ich predaj.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že z týchto dôvodov je napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom. Krajský súd na základe uvedenej žaloby podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol:

„I. Prvostupňový súd rozhodoval formalisticky, keď považoval žalobu za nejasnú, v ktorej sa údaje nedajú identifikovať dôvody, na základe ktorých považuje žalobca napadnuté rozhodnutie žalovaného za nezákonné. Prvostupňový súd tak nedostatočne posudzoval meritum veci. Tým má napadnutý rozsudok vady v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/, b/ a f/ v nadväznosti na § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

Prvostupňový súd nesprávne právne posúdil skutkový stav, keď ako skutočné používanie ochranej známky vyhodnotil používanie, ktoré nebolo skutočným používaním v zmysle platných právnych predpisov. Prvostupňový súd navyše nedokázal odlišiť skutkové zistenia od ich právnej kvalifikácie, a tieto dve hľadiská zmiešal, čo tiež spôsobilo nesprávne právne posúdenie skutkového stavu. Tým má napadnutý rozsudok vady v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ OSP. Prvostupňový súd spôsobil v konaní vadu, ktorá v zmysle § 205 ods. 1 písm. b/ OSP mala za následok nesprávne rozhodnutie.

Prvostupňový súd nesprávne právne posúdil procesné pochybenie žalovaného - keď nesprávne určil rozsah rozkladu, o ktorom sa malo v rozkladovom konaní konať - a teda nesprávne rozhodol, že takýto postup žalovaného bol v súlade so zákonom. Tým má napadnutý rozsudok vady v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ a f/ OSP.“

K bodu „I. Identifikácia dôvodov nezákonnosti napadnutého rozhodnutia -formalizmus v rozhodnutí prvostupňového súdu“ poukázal na to, že „z celkového textu žaloby jednoznačne vyplýva, že namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v nadväznosti § 250j ods. 2 písm. a/ OSP. Zároveň je z textu žaloby jasné, čo - resp. aká „vec“ - bola nesprávne právne posúdená.

Prvostupňový súd však postupoval formalisticky: nakoľko žalobca neuviedol v žalobe *expressis verbis*, že namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v nadväznosti § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, ale iba uviedol, že žalovaný nesprávne právne posúdil skutkový stav a podrobne opísal, čo žalovaný nesprávne právne posúdil, ako ho nesprávne právne posúdil a v rozpore s ktorými konkrétnymi hmotnoprávnymi predpismi bolo jeho právne posúdenie skutkového stavu, tak prvostupňový súd žalobu zamietol, pretože údajne nevedel identifikovať konkrétny dôvod žaloby. Je zjavné, že takýto formalistický prístup prvostupňového súdu je v rozpore s právom na súdnu ochranu definovanú v Listine základných práv a slobôd a v Ústave SR, a je príkladom *denegatio iustitiae* v zmysle nálezu Ústavného súdu Českej republiky č. III. ÚS 80/96 zo dňa 04.07.1996 citovaného vyššie.

Týmto v konaní pred prvostupňovým súdom došlo k vadám, keďže prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. Zároveň tým prvostupňový súd spôsobil v konaní vadu, ktorá v zmysle § 205 ods. 1 písm. b/ OSP mala za následok nesprávne rozhodnutie. Zároveň tým prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP.“

K bodu „II. Nesprávne právne posúdenie veci žalovaným a prvostupňovým súdom“ uviedol, že „výraz

„skutočné používanie“ v zmysle § 34 ods. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkach treba vykladať aj v zmysle článku 12(1) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (ďalej len „Smernica“) a v zmysle konkrétnej judikatúry Európskeho súdneho dvora, pričom za dôležitý v tomto prípade žalobca považoval rozsudok zo dňa 11.03.2003 vo veci C-40/01 Ansul BV v Ajax Brandbeveiliging BV (ďalej len „Ansul“) a rozsudok zo dňa 15.01.2009 vo veci C-495/07 Silberquelle GmbH v Maselli-Strickmode GmbH (ďalej len „Silberquelle“).

Poukázal tiež na to, že „hraničný prípad v zmysle Ansul, kedy síce používanie nastalo, ale nebolo „skutočným používaním“, sa bude dať vyjadriť iba kvantitatívne. Žalobca používanie napadnutej ochrannej známky takto kvantifikoval. Na strane 5 žaloby uviedol podiel na relevantnom trhu 0,000001% pre hardvér a 0,0000001% pre softvér (vo vzťahu k službám v triede 35), pričom pre komplexný výpočet odkázal „na žalobcovo vyjadrenie zo dňa 07.04.2014, najmä na strany 3 a 4.“

Žalovaný svojim správnym uvážením dospel k tomu, že aj takýto mizivý podiel na trhu je prejavom skutočného používania.

Rozsudok Silberquelle žalovanému ukladá pri posudzovaní toho, či ide o skutočné používanie, povinnosť vylúčiť ako dôkazy skutočného používania dôkazy, „keď majiteľ ochrannej známky umiestni ochrannú známku na predmety, ktoré ponúka zadarmo osobám kupujúcim jeho výrobky, nedochádza k riadnemu používaniu tejto známky pre triedu, do ktorej patria tieto predmety“.

Na základe Silberquelle mal žalovaný pri posudzovaní skutočného používania povinnosť vylúčiť dôkazy č. 5, 14 a 15 ako irelevantné pre posudzovanie používania napadnutej ochrannej známky v zmysle § 34 ods. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkach. Žalovaný dospel k opačnému názoru - t.j. nesprávne právne posúdil vec - na základe správneho uváženia, ktoré je v rozpore s platnými právnymi predpismi.

Žalovaný teda v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne posúdil vec, keď ako skutočné používanie v zmysle § 34 ods. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkach v nadväznosti na článok 12 (1) Smernice a právne vety Ansul a Silberquelle vyhodnotil používanie, ktoré nie je „skutočným používaním“ v zmysle uvedených právnych predpisov.

V bode „III. Procesné pochybenie žalovaného“ žalobca poukázal na to, že „prvostupňový súd na strane 14 napadnutého rozsudku k tomuto poznamenal, že je nepodstatné ako argumentoval žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 07.04.2014“.

Žalovaný sám nepovažoval túto argumentáciu za nepodstatnú a toto ani vo svojom vyjadrení k žalobe a v priebehu pojednávania netvrdil. Naopak, žalovaný sám vyzval žalobcu dňa 10.12.2013, aby toto vyjadrenie podal. Rozsudok prvostupňového súdu je teda v tomto ohľade zmätočný, pretože rozhodol o niečom, čo nebolo predmetom sporu.“

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 1219-2003/OZ 207721 II/86-2014 zo dňa 30.05.2014 a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný, ako aj účastník konania VNET, a.s., vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. POZ 1219-2003/OZ 207721 II/86-2014 zo dňa 30.05.2014, ktorým rozhodnutím žalovaný rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Prvostupňový správny orgán o návrhu žalobcu rozhodol tak, že ochrannú známku majiteľa VNET, a.s., č. 207721 čiastočne zrušil pre služby v triede 35 a pre služby v triede 42 Medzinárodného triedenia tovarov a služieb a zároveň rozhodol, že táto ochranná známka zostáva v platnosti pre služby „maloobchodné služby v oblasti výpočtovej techniky; maloobchodné služby v oblasti počítačového softvéru“ v triede 35 pre všetky služby v triedach 37, 38 a pre služby „hostovanie na webových stránkach; hostovanie počítačových serverov; správa počítačových serverov a počítačových sietí; inštalácia počítačových programov; obnovovanie počítačových databáz; počítačové programovanie; poradenské služby v oblasti počítačového hardvéru; servis počítačových programov; tvorba softvéru; analýza počítačového hardvéru; projektovanie dočasných a trvalých počítačových sietí; v triede 42 Medzinárodného triedenia tovarov a služieb.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúma zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí a o to išlo aj v predmetnej veci, tzn., že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“, resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia právomocí všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomocí ktorých patrí predovšetkým preskúmanie právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (I. ÚS 217/2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosť účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2007, sp. zn. 2SŽ-O-KS/92/2006).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v odvolaní namietal, že prvostupňový súd postupoval formalisticky, keď považoval žalobu za nejasnú, resp. nekonkrétnu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu však prvostupňový súd nekonštatoval nekonkrétnosť žalobcom v žalobe uplatnených dôvodov v dôsledku toho, že žalobca „v žalobe expressis verbis neuviedol, že namieta, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v nadväznosti na § 250j ods. 2 písm. a/ OSP“, ako v odvolaní mylne uvádza žalobca.

Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalobnými námietkami spadajúcimi pod nesprávne právne posúdenie veci (žalobcom tvrdený rozpor s judikatúrou Súdneho dvora EÚ) ako aj pod nedostatok dôvodov (žalobcom tvrdené nevysporiadanie sa žalovaného s argumentáciou uvedenou vo vyjadrení zo 07.04.2014) sa prvostupňový súd náležite zaoberal. Nekonkrétnosť prvostupňový súd konštatoval vo vzťahu k všeobecne uplatnenému dôvodu žalobcu, „že rozhodnutie žalovaného sa vyznačuje nízkou úrovňou odôvodnenia a snahou zahmlievať a vyhnúť sa podrobnej argumentácii, odbiť argumenty žalobcu a potvrdiť prvostupňové rozhodnutie“. Prvostupňový súd teda nevidel nedostatok takto uplatneného žalobného dôvodu v absencii jeho výslovného označenia podľa príslušného ustanovenia zákona (tzn. nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ OSP), ale v tom, že žalobca vôbec nekonkretizoval, v čom by mala byť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného v rámci tohto uplatneného dôvodu, resp. s ktorým argumentom žalobcu uvedeným v jeho rozklade sa žalovaný nevysporiadal.

Žalobca v odvolaní opätovne poukázal na potrebu eurokonformného výkladu pojmu „skutočné používanie“; za ťažiskové v preskúvanom prípade považuje žalobca rozsudky Súdneho dvora EÚ C-40/01 Ansil a C-495/07 Silberquelle.

Pokiaľ ide o kvantitu používania, a teda o posúdenie, či používanie napadnutej ochrannej známky vo vzťahu k službám v triedach 35 a 42 medzinárodného triedenia tovarov a služieb bolo skutočné v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-40/01 Ansil, odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný na účel skutočného používania nie je povinný zisťovať a vyčíslávať percentuálny podiel na príslušnom trhu. V tejto súvislosti žalovaný vo svojom žalobou napadnutom rozhodnutí správne poukázal na rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. februára 2006 vo veci T-194/03 II Ponte Finanziaria/OHIM, bod 32, z ktorého vyplýva, že „aj keď pojem skutočné používanie bráni tomu, aby sa akékoľvek minimálne a nedostatočné používanie považovalo za skutočné a efektívne používanie ochrannej známky na určenom trhu, skutočnosťou zostáva, že požiadavka riadneho používania nesmeruje ani k hodnoteniu obchodnej úspešnosti, ani k vyhradeniu ochrany ochranných známok iba pre ich kvantitatívne významné obchodné využitie. Zároveň aj odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-259/02 La Mer Technology (bod 21 až 25), najmä „Za týchto okolností nie je možné ustanoviť a priori, a abstraktne, aké kvantitatívne prahové úrovne by mali byť vybrané na to, aby sa stanovilo, či používanie je skutočné

alebo nie. Pravidlo de minimis, ktoré by neumožnilo vnútroštátnemu súdu zhodnotiť všetky okolnosti sporu, preto nemôže byť ustanovené“.

Nepochybil preto krajský súd, keď konštatoval, že „nie je úlohou majiteľa ochrannej známky preukazovať, aký podiel na trhu jeho činnosť predstavuje a odkryť rozsah svojej obchodnej činnosti“.

Vo vzťahu k rozsudku C-495/07 Silberquelle a žalobcovým námietkam o povinnosti na základe uvedeného rozsudku vylúčiť niektoré dôkazy ako irelevantné, žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, aj odvolací súd poukazuje na to, že v rámci portfólia komplexných služieb týkajúcich sa telekomunikácií a informačných technológií, ktoré majiteľ ochrannej známky č. 207721 v rozhodujúcom období ponúkal, tieto služby navzájom súvisia a dopĺňajú sa. Tieto služby, resp. ich relevantné trhy, nie je možné od seba umelo oddeľovať.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že balík služieb je hodnotený ako taký, obsahuje viaceré služby, za ktoré sa uhrádza jedna cena. Potom ponuka bezplatného softvéru, ktorý je nevyhnutný pre fungovanie ponúkaných služieb je len reklamným ťahom. Neznamená to, že ide o rozdávanie artiklu zadarmo v zmysle rozsudku Silberquelle. To znamená rozdávať reklamné predmety s cieľom zavďačiť sa za nákup iných výrobkov a podporiť ich predaj.

Neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že by sa prvostupňový súd mýlil v tom, čo je právny a čo skutkový záver. V odôvodnení svojho rozsudku síce prvostupňový súd konštatoval, že „skutkový záver žalovaného, že majiteľ ochrannú známku používal je úplne v súlade s dôkazmi, ktoré majiteľ žalovanému predložil“, avšak uvedené prvostupňový súd konštatoval v reakcii na námietku žalobcu o nesprávnom vyhodnotení dôkazov predložených majiteľom ochrannej známky zo strany žalovaného. Ide o skutkový záver o používaní ochrannej známky, ktorý vzišiel z vykonaného dokazovania a hodnotenia dôkazov žalovaným, pričom tento skutkový záver nie je možné stotožniť s právnym záverom o skutočnom používaní ochrannej známky, ktorý bol vyvedený práve z príslušných skutkových záverov.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Z dôvodu, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 219 ods. 1, ods. 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Preto najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.